

Sygn. akt II Ka 225/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Tomasz Wojciechowski

Sędziowie: SSO Waldemar Nycz

SSO Mariusz Sztorc (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Anna Matuszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Łańcucie – Marka Jękota

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 czerwca 2016 r.

sprawy P. P. oskarżonego z art. 157 § 4 kk, art. 157 § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łańcucie

z dnia 9 lutego 2016 r., sygnatura akt II K 490/14

uchyla wyrok w zaskarżonej części i w tym zakresie sprawę **przekazuje** Sądowi Rejonowemu w Łańcucie do ponownego rozpoznania.

SSO Waldemar Nycz SSO Tomasz Wojciechowski SSO Mariusz Sztorc

Sygn. akt II Ka 225/16

UZASADNIENIE

P. P. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 1 czerwca 2013 r. w P. woj. (...) w trakcie kłótni wykręcił żonie E. P. rękę i rzucił ją na podłogę, w wyniku czego pokrzywdzona doznała obrażeń ciała w postaci zasinienia skóry na pośladku prawym i obu kolanach oraz drobne otarcia łokcia prawego, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym poniżej dni siedmiu - tj. o przestępstwo z art. 157 § 4 kk,

2. w dniu 24 kwietnia 2014 r. w P. woj. (...) w trakcie kłótni popchnął żonę E. P. ręką, w wyniku czego pokrzywdzona upadła i doznała obrażeń ciała w postaci pourazowego podbiegnięcia krwawego i zasinienia skóry, na ramieniu prawym i podudziu lewym, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała trwającym poniżej dni siedmiu - tj. o przestępstwo z art. 157 § 4 kk.

Sąd Rejonowy w Łańcucie wyrokiem z dnia 9 lutego 2016 r., sygn. akt II K 490/14 ustalając, że oskarżony P. P. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu w pkt 1 czynu, który zakwalifikował jako czyn z art. 157 § 2 kk i uznając, że wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość czynów nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk i art. 4 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu P. P. na okres próby wynoszący 1 rok (pkt I).

Na podstawie art. 67 § 3 kk i art. 49 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego P. P. świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł, płatne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (pkt II).

Tym samym wyrokiem Sąd I instancji, na podstawie art. 25 § 1 kk, uniewinnił oskarżonego P. P. od popełnienia zarzucanego mu w pkt. 2 czynu (pkt III).

Nadto, na podstawie art. 632 pkt 2 kpk kosztami procesu w zakresie uniewinnienia oskarżonego P. P. obciążył Skarb Państwa (pkt IV), zaś na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego P. P. w całości z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa opłaty sądowej, zaś wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciążył Skarb Państwa (pkt V).

Powyższy wyrok, osobistą apelacją, zaskarżył w punkcie I oraz II oskarżony P. P., zarzucając mu niewłaściwe uzasadnienie wyroku, niewypełniające dyspozycji przepisu art. 328 § 2 kpc oraz obrazę art. 366 § 1 kpk i art. 7 kpk.

Na tej podstawie wniósł o uniewinnienie, zwrot kosztów przejazdu związanych z prowadzonym postępowaniem w terminach rozpraw na trasie P.-Ł. i dwukrotnie wyznaczone przez Prokuraturę w Ł. badania w Szpitalu (...) w J. z miejscowości P. do J. wg. stawki za kilometr dla pojazdów powyżej 900 cm³, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Łańcucie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna, o ile skutkuje uchyleniem wyroku w zaskarżonej części i przekazaniem sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Obowiązkiem Sądu I instancji, wynikającym z zasady prawdy obiektywnej, było dążenie do wyjaśnienia wszelkich istotnych okoliczności w sprawie, zwłaszcza do wyjaśnienia sprzeczności i to przy uwzględnieniu całości zebranego materiału dowodowego, zgodnie z art. 410 kpk, co jednak nie nastąpiło w przeprowadzonym postępowaniu i wydanym w jego następstwie wyroku.

Przypisując oskarżonemu w pkt. I zaskarżonego wyroku popełnienie przestępstwa z art. 157 § 2 kk, Sąd Rejonowy w zakresie opisu czynu i jego skutków oparł się przede wszystkim na zeznaniach pokrzywdzonej. Na tej podstawie przyjął, że w dniu 1 czerwca 2013 roku doszło między stronami do awantury, w czasie której oskarżony chwycił pokrzywdzoną za rękę oraz rzucił ją na podłogę w kuchni tak, że uderzyła pośladkiem w drzwi szafki (k. 216). W powiązaniu tego sposobu działania oskarżonego z opinią sądowo-lekarską biegłego ustalił, że skutkiem zachowania oskarżonego były obrażenia ciała pokrzywdzonej w postaci zasinienia skóry na pośladku prawym i obu kolanach oraz drobne otarcia łokcia prawego. Nie dostrzegł przy tym, że tak w opinii pisemnej, jak też w trakcie przesłuchania na rozprawie, biegły uchylił się w istocie od wyjaśnienia mechanizmu powstania obrażeń, przede wszystkim na przednich częściach ciała pokrzywdzonej, skoro pokrzywdzona miała być rzucona tylko do tyłu. W tym względzie opinia pisemna stwierdza, że „...obrażenia mogły powstać w okolicznościach podanych w wywiadzie, tj. jako skutek uderzenia opisaną okolicą ciała o przedmiot twardy, tępokrawędzisty jakim mogły być drzwi szafki. Pozostałe obrażenia w postaci zasinień obu kolan oraz otarć skóry łokcia lewego mogły powstać jako skutek szamotaniny i uderzenia opisanymi okolicami ciała o przedmioty twarde, tępokrawędziste...”(k. 23). Na rozprawie biegły podniósł, że nie jest władny wypowiadać się o mechanizmie powstania obrażeń, gdyż nie jest biegłym z zakresu medycyny sądowej (k. 167/2). W tej sytuacji podzielić należy zarzut apelacji o niepełności ustaleń dowodowych, które nie wyjaśniają etiologii obrażeń, co jest okolicznością istotną dla ewentualności przypisania oskarżonemu określonego sposobu działania i jego skutków w aspekcie kwalifikacji prawnej czynu.

Z powodu powyżej wskazanych uchybień, wyrok w zaskarżonej części jako przedwczesny, należało uchylić i sprawę przekazać w tym zakresie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W ponownym rozpoznaniu sprawy rzeczą Sądu Rejonowego będzie przeprowadzenie od nowa postępowania dowodowego w sposób pozwalający na usunięcie uchybień będących przyczyną uchylenia wyroku i skierowania

sprawy do ponownego rozpoznania. Każdy dowód należy przeprowadzić wnikliwie z uwzględnieniem zależności pomiędzy dowodami. Starannie należy zbadać linię obrony oskarżonego. Z uwagi na kierunek apelacji, wniesionej na korzyść oskarżonego, pamiętać należy o zakazie reformationis in peius. Zasadne będzie powołanie biegłego z zakresu medycyny sądowej, który wypowie się w opinii o możliwości ustalenia mechanizmu powstania obrażeń u pokrzywdzonej. W tym celu należało będzie odebrać także dokładnie zeznania od pokrzywdzonej (o ile nie skorzysta z prawa do odmowy składania zeznań), w których jak najbardziej szczegółowo powinna opisać przebieg zdarzenia w dniu 1 czerwca 2013 roku. W zależności od treści tych zeznań i ich zawartości w odniesieniu do okoliczności potrzebnych w opiniowaniu z dziedziny medycyny sądowej, rozważyć należy oględziny miejsca zdarzenia, w czasie których strony opiszą jak wyglądało ich zachowanie wyżej wskazanego dnia z odniesieniem się do umeblowania wówczas pomieszczenia, w którym doszło do zdarzenia, tak aby ustalić, co mogło być przedmiotem twardym, tępokrawędzistym, mającym spowodować obrażenia w postaci zasinień obu kolan oraz otarć skóry łokcia lewego pokrzywdzonej, wymienionych w opinii sądowo-lekarskiej na k. 23 akt. Tak przeprowadzone w całości postępowanie dowodowe i uzupełnione o konieczną opinię biegłego z zakresu medycyny sądowej powinno doprowadzić do wydania prawidłowego wyroku.

Z powołanych wyżej względów Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku na podstawie art. 437 § 2 kpk, art. 444 pk, 449 kpk i art. 456 kpk.

SSO Waldemar Nycz SSO Tomasz Wojciechowski SSO Mariusz Sztorc